

Виолета Јовић

РАЗУМЕНКА
ПЛЕТИСАНКА

Илустровао
Мијат Мијатовић

Laguna

На оној тананој Нити која лелуја на граници јаве и сна, сваке се вечери препиру две виле: Разуменка и Плетисанка.

Нит се љуљушка и светлуца у дојама које свако види онако како види свет, не знајући да свет види онако како види себе.

Вила **РАЗУМЕНКА**, у савршено уредној сивкастој хаљиници, седи на танкој светлцавој Нити као на љуљашци, потпуно будна и концентрисана. Не сме да мрдне, све се бојећи да се не препусти лаганом љуљању и утоне у Море сна, над чијом пучином лебди Нит.

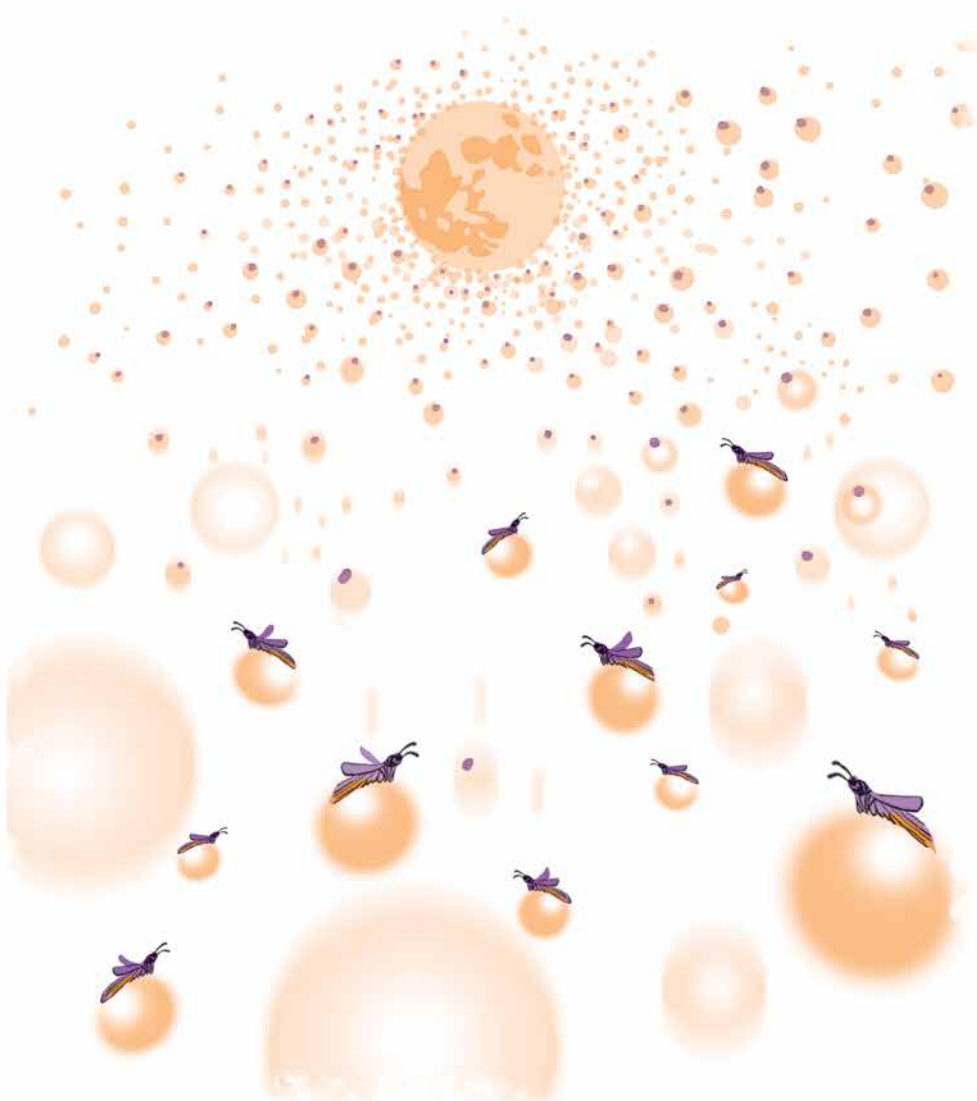
Вила **Плети**сянкя, у лепршавој хаљиници која се прелива у нијансама љубичасте, лешкари у удобном положају.

Сасвим је опуштена, загледана у неку тачку у даљини коју само она види, не марећи за свет око себе, а најмање за могућност да се омакне с Нити и зарони у сан.

Предвечерје пали свице као фењере. Све су бројнији и све сјајнији. Светлуцају над водом огледајући се у њеној глаткој површини, а онда се вину у небо и као да се сви стапају у једну светлећу тачку у чијем је центру Месец с лицем ситог и задовољног буцмастог детета. Изнова се роје из светлости и враћају у њу, радосно треперећи.

Светлост пулсира као живот.

Вила Разуменка, којој очигледно смета Плетисанкина безбрижност, врпољећи се нервозно прекиде тишину:

- Како то седиш, Плетисанка!?
- Како седим?
- Ти, у ствари, уопште и не седиш! Излежаваш се.
- Зашто је важно како ја седим или лежим? Или шта већ?
- Седи озбиљно!
- А како се то седи озбиљно?
- Овако као ја.
- Као на ексерима?
- Ма немој! Како се то седи као на ексерима?
- Ето, исто тако како ти седиш. Као да ћеш сваког часа скочити.
- Морам да останем будна.

- Побогу, Разуменка, зашто уопште нешто мораш?
- Зато што морам. А мораш и ти!
- Ја ништа не морам – рече Плетисанка, протежући се као маче коме се спава и које се уопште не одупире тој сасвим природној ствари.
- Не може се седети тако заваљен и мислити озбиљно.
- Мисао долети кад долети. Видиш, овако као ови чаробни свици. Час су ту и врзмају ти се око главе треперећи ти пред очима, час нестану. Потом се појаве други. Можда и они исти, само што ти то не знаш, јер се не замараш препознавањем свитаца. Од њих ионако видиш само светлост. Исто је и с мислима. Није важно у ком се положају налазиш да би мислила.
- Да би се озбиљно мислило, мора да се буде врло будно и спремно за размишљање.

Плетисанки се спава и почиње да јој смета Разуменкина потреба да буде будна по сваку цену и по сваку цену све разуме. Зашто једноставно не може да склопи очи и препусти се сну уместо што налази безброј разлога да остане будна и држи буднима све око себе?

– Што си такав смор, Разуменка!

– Ја смор?! – подиже обрве Разуменка.

– Да, ти.

– Ти си смор! Смаш се ту и висиш на тој, тој... Нити. Само што се не откачиш и не паднеш у сан.

– Па?

– Па како можеш заспати пре него што се увериш да си сигурна у свом положају?

– Ко је икада био сигуран у свом положају?

– Како уопште можеш и помислити на спавање пре него што добро промислиш о свему и нађеш одговоре на сва питања?

– Постоји ли онај ко је икада пронашао одговоре на сва питања која се врзмају по глави њему и још приде онима који му се врзмају око главе? – слеже раменима Плетисанка.

– Знаш ли да оно што можеш урадити данас не остављаш за сутра?

– То је сасвим у реду. Само, све то уради пре него што дођеш до ове љубичасте Нити.

– Није љубичаста!

– Је л'? А каква је то?

– Па, не знам...

– Не знаш каква је, само знаш да није љубичаста?! Погледај, ово је танка љубичаста Нит. Мада...

– Шта?

